

Sygn. akt II Ca 868/14

POSTANOWIENIE

Dnia 5 marca 2015 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący Sędzia Sądu Okręgowego Andrzej Mikołajewski (spr.)

Sędziowie: Sędzia Sądu Okręgowego Anna Ścioch-Kozak

Sędzia Sądu Okręgowego Elżbieta Żak

Protokolant Sekretarz sądowy Emilia Trąbka

po rozpoznaniu w dniu 5 marca 2015 roku w Lublinie

na rozprawie

sprawy z wniosku (...) (...) Spółki Akcyjnej w W.

z udziałem A. B. vel B., M. B. (1) vel B., P. B. (1) vel B., Z. B. (1), S. B., J. B. (1), M. B. (2), Z. D., Z. B. (2) vel B., D. M., M. M. (1) i M. G.

o stwierdzenie nabycia spadku

na skutek apelacji uczestników A. B. vel B. i M. B. (2) od postanowienia Sądu Rejonowego Lublin-Wschód w Lublinie z siedzibą w Świdniku z dnia 16 maja 2014 roku, sygn. akt I Ns 176/11

postanawia uchylić zaskarżone postanowienie w całości i sprawę przekazać do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu Lublin-Wschód w Lublinie z siedzibą w Świdniku, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach instancji odwoławczej.

Sygn. akt II Ca 868/14

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 16 maja 2014 roku Sąd Rejonowy Lublin-Wschód w Lublinie z siedzibą w Świdniku:

I. stwierdził, że spadek po J. B. (2) vel B., synu J. Z. i C., zmarłym w dniu 5 sierpnia 2007 roku w Ś., ostatnio stale zamieszkałym w miejscowości K., nabyli z mocy ustawy z dobrodziejstwem inwentarza ojciec J. B. (2) vel B. (syn K. i J. M.) w 3/8 części oraz bratanica M. B. (2) (córka S. i G.) w 5/8 częściach;

II. obciążył kosztami postępowania wnioskodawcę oraz uczestników stosownie do ich udziału w sprawie.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

J. B. (2) vel B. zmarł w dniu 5 sierpnia 2007 roku w Ś.. Spadkodawca nie sporządził testamentu. W chwili śmierci był żonaty z M. B. vel B. i miał trójkę dzieci: synów P. B. (2) i wówczas małoletniego A. B. vel B. oraz córkę D. M.. D. M. ma małoletnią córkę M. M. (1). P. B. (2) nie ma dzieci.

Żona spadkodawcy M. B. (1) vel B., syn P. B. (2) i córka D. M. odrzucili spadek po J. B. (2) vel B.. Następnie D. M., działając w imieniu małoletniej córki M. M. (1) jako jej przedstawiciel ustawowy, na podstawie prawomocnego

postanowienia Sądu Rejonowego dla Wrocławia Śródmieścia z dnia 20 grudnia 2007 roku, sygn. akt R III Nsm 689/07, odrzuciła spadek po J. B. (2) vel B..

Postanowieniem z dnia 16 stycznia 2008 roku, sygn. akt VI Nsm 37/08, Sąd Rejonowy w Lublinie zezwolił M. B. (1) vel B. jako przedstawicielowi ustawowemu małoletniego A. B. vel B. na odrzuceniu spadku po zmarłym ojcu J. B. (2) vel B. oraz ustanowił dla małoletniego kuratora w osobie S. B.. W dniu 1 lutego 2008 roku M. B. (1) vel B., działając jako przedstawiciel ustawowy małoletniego A. B. vel B. oraz S. B., działając jako jego kurator, odrzucili w imieniu A. B. vel B. spadek po ojcu J. B. (2) vel B..

Rodzice J. B. (2) vel B.: ojciec J. B. (2) vel B. i matka C. B. vel B. żyli w chwili śmierci syna. Ojciec spadkodawcy zmarł w dniu 22 czerwca 2010 roku. Matka C. B. vel B. w dniu 19 marca 2008 roku oświadczyła, że odrzuca spadek po zmarłym synu J. B. (2) vel B.. Ojciec J. B. (2) vel B. nie złożył oświadczenia o odrzuceniu spadku po synu J. B. (2) vel B..

Zmarły miał trójkę rodzeństwa: Z. B. (1), S. B. oraz Z. D.. S. B. ma dwójkę dzieci: córkę J. B. (1) i wówczas małoletnią M. B. (2). Z. B. (1) oraz Z. D. nie mają dzieci.

Brat Z. B. (1) w dniu 19 marca 2008 roku oświadczył, że odrzuca spadek po zmarłym bracie J. B. (2) vel B.. Brat S. B. w dniu 31 marca 2008 roku oświadczył, że odrzuca spadek po zmarłym bracie J. B. (2) vel B.. Siostra Z. D. w dniu 22 października 2012 roku oświadczyła, że odrzuca spadek po zmarłym bracie J. B. (2) vel B.. Bratanica J. B. (1) w dniu 31 marca 2008 roku oświadczyła, że odrzuca spadek po zmarłym wujku J. B. (2) vel B.. W imieniu małoletniej bratanicy M. B. (2) nie zostało złożone oświadczenie o odrzuceniu spadku po zmarłym wujku J. B. (2) vel B..

Spadkobiercy ustawowi ojciec J. B. (2) vel B. oraz bratanica M. B. (2) nie zrzekli się dziedziczenia ani nie zostali uznani za niegodnych dziedziczenia.

Niniejsze postępowanie zostało wszczęte z wniosku wierzyciela spadkodawcy (...) (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W..

Sąd Rejonowy wskazał, że powyższy stan faktyczny ustalił na podstawie dowodów ze złożonych dokumentów oraz z zapewnień M. B. (1) vel B. i D. M.. Był on bezsporny.

Sąd Rejonowy podniósł, że zgodnie z art. 1025 § 1 k.c. sąd na wniosek osoby mającej w tym interes stwierdza nabycie spadku przez spadkobiercę.

W myśl art. 926 § 1 k.c. powołanie do spadku może wynikać z ustawy lub testamentu, przy czym ustawodawca chroniąc ostatnią wolę osoby zmarłej daje pierwszeństwo porządkowi dziedziczenia określonego przez spadkodawcę w testamencie. Dziedziczenie ustawowe do całości spadku następuje dopiero wtedy, gdy spadkodawca nie powołał żadnego spadkobiercy albo, gdy którakolwiek z kilku osób, które powołał do całości spadku, nie chce lub nie może być spadkobiercą (art. 926 § 2 k.c.).

W niniejszej sprawie spadkodawca nie sporządził testamentu, a zatem ma miejsce nabycie spadku z mocy ustawy. Jednocześnie podkreślić należy, że zgodnie z art. 924 k.c. spadek otwiera się z chwilą śmierci spadkodawcy i z tą chwilą, stosownie do art. 925 k.c., spadkobierca nabywa spadek.

Spadkobierca może przyjąć spadek bez ograniczenia odpowiedzialności za długi (przyjęcie proste), bądź przyjąć spadek z ograniczeniem tej odpowiedzialności (przyjęcie z dobrodziejstwem inwentarza), bądź też spadek odrzucić (art. 1012 k.c.). Oświadczenie o przyjęciu lub o odrzuceniu spadku może być złożone w ciągu sześciu miesięcy od dnia, w którym spadkobierca dowiedział się o tytule swego powołania. Brak oświadczenia spadkobiercy w powyższym terminie jest jednoznaczny z prostym przyjęciem spadku. Jednakże gdy spadkobiercą jest osoba m. in. nie mająca pełnej zdolności do czynności prawnych brak oświadczenia spadkobiercy w terminie jest jednoznaczny z przyjęciem spadku z dobrodziejstwem inwentarza (art. 1015 k.c.). Jeżeli jeden ze spadkobierców przyjął spadek z dobrodziejstwem inwentarza, uważa się, że także spadkobiercy, którzy nie złożyli w terminie żadnego oświadczenia,

przyjęli spadek z dobrodziejstwem inwentarza (art. 1016 k.c.). Zgodnie z art. 1020 k.c. spadkobierca, który spadek odrzucił, zostaje wyłączony od dziedziczenia, tak jakby nie dożył otwarcia spadku.

W myśl art. 931 § 1 i § 2 k.c. (w brzmieniu obowiązującym na dzień śmierci spadkodawcy) w pierwszej kolejności powołane są z ustawy do spadku dzieci spadkodawcy oraz jego małżonek; dziedziczą oni w częściach równych, jednakże część przypadająca małżonkowi nie może być mniejsza niż jedna czwarta całości spadku. Jeżeli dziecko spadkodawcy nie dożyło otwarcia spadku, udział spadkowy, który by mu przypadał, przypada jego dzieciom w częściach równych. Przepis ten stosuje się odpowiednio do dalszych zstępnych.

W niniejszej sprawie małżonek spadkodawcy oraz jego dzieci i wnuczka odrzucili spadek.

Zgodnie z art. 935 § 2 k.c. (w brzmieniu obowiązującym na dzień śmierci spadkodawcy) w braku zstępnych i małżonka spadkodawcy cały spadek przypada jego rodzicom, rodzeństwu i zstępnym rodzeństwa. W myśl art. 933 § 1 i § 2 k.c. (w brzmieniu obowiązującym na dzień śmierci spadkodawcy) udział spadkowy każdego z rodziców, które dziedziczy w zbiegu z rodzeństwem spadkodawcy, wynosi jedną czwartą część tego, co przypada łącznie dla rodziców i rodzeństwa. Pozostałą część dziedziczy rodzeństwo w częściach równych. Jeżeli jedno z rodziców nie dożyło otwarcia spadku, udział spadkowy, który by mu przypadał, przypada po połowie drugiemu z rodziców i rodzeństwu spadkodawcy. Stosownie do art. 934 k.c. (w brzmieniu obowiązującym na dzień śmierci spadkodawcy) jeżeli którekolwiek z rodzeństwa spadkodawcy nie dożyło otwarcia spadku pozostawiając zstępnych, udział spadkowy, który by mu przypadał, przypada jego zstępnym. Podział tego udziału następuje według zasad, które dotyczą podziału między dalszych zstępnych spadkodawcy (art. 931 § 2 k.c.).

Wobec odrzucenia spadku po J. B. (2) vel B. przez osoby należące do pierwszego kręgu spadkobierców ustawowych, do dziedziczenia po nim doszli rodzice oraz rodzeństwo. Matka spadkodawcy, jego rodzeństwo i zstępni rodzeństwa, za wyjątkiem M. B. (2), również odrzucili spadek, toteż do dziedziczenia spadku z ustawy doszli ojciec spadkodawcy J. B. (2) vel B. w 3/8 częściach i jego bratanica M. B. (2), która w chwili otwarcia spadku była małoletnia, w 5 /8 częściach. Nabycie spadku przez te osoby nastąpiło z dobrodziejstwem inwentarza.

Sąd Rejonowy dodał, że A. B. vel B. nie uchylił się od skutków prawnych oświadczenia o odrzuceniu spadku (art. 1019 k.c.). Oświadczenie złożone w jego imieniu przez M. B. (1) vel B. Sąd Rejonowy uznał za skuteczne. Zgodnie z treścią art. 98 § 1 zd. 1 k.r.i.o. w zw. z art. 101 § 3 k.r.i.o. rodzice są przedstawicielami ustawowymi dziecka pozostającego pod ich władzą rodzicielską i za zezwoleniem sądu opiekuńczego mogą dokonać czynności przekraczającej zakres zwykłego zarządu. Postanowieniem z dnia 16 stycznia 2008 roku Sąd Rejonowy w Lublinie zezwolił M. B. (1) vel B., jako przedstawicielowi ustawowemu małoletniego A. B. vel B. na odrzucenie spadku po zmarłym ojcu J. B. (2) vel B., a następnie w dniu 1 lutego 2008 roku M. B. (1) vel B., działając jako przedstawiciel ustawy małoletniego A. B. vel B. w formie aktu notarialnego oświadczyła w imieniu A. B. vel B., że odrzuca spadek przypadający mu po ojcu J. B. (2) vel B.. Wobec powyższego nie ma znaczenia, że oświadczenie to w imieniu małoletniego złożył również jego wuj S. B.. Oświadczenie o przyjęciu lub odrzuceniu spadku jest jednostronną czynnością prawną, która może być dokonana przez samego spadkobiercę (jego przedstawiciela ustawowego) lub pełnomocnika (art. 98 zdanie drugie k.c.). Złożenie oświadczenia spadkowego nie należy więc do żadnej z kategorii czynności pomiędzy rodzicami a dzieckiem, które wymienione są w przepisie art. 98 § 2 k.r.i.o., a co za tym idzie, małoletni spadkobierca przy dokonywaniu tej czynności nie musi być reprezentowany przez kuratora (art. 99 k.r.i.o.). W tym stanie rzeczy uznać należy, iż oświadczenie o odrzuceniu spadku złożone w imieniu uczestnika A. B. vel B. przez jego kuratora w osobie S. B. było bezskuteczne jako złożone przez osobę nieuprawnioną, co równocześnie w żaden sposób nie powoduje nieważności lub bezskuteczności takiego oświadczenia złożonego przez jego przedstawiciela ustawowego.

*

Apelacje od tego postanowienia wnieśli A. B. vel B. i M. B. (2), zaskarżając postanowienie Sądu Rejonowego w całości.

A. B. vel B. zarzucił zaskarżonemu postanowieniu:

1. naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. w zw. z art. 670 zd. 1 k.p.c. w zw. z art. 4 ustawy z dnia 29 września 1986 roku Prawo o aktach stanu cywilnego (Dz. U. z 2011 roku, Nr 212, poz. 1264) przez poczynienie ustaleń faktycznych dotyczących pochodzenia i stanu cywilnego uczestników postępowania mimo braku stosownych aktów stanu cywilnego,

2. naruszenie art. 670 zd. 1 k.p.c. przez nieustalenie kręgu spadkobierców ustawowych, gdyż Sąd nie ujawnił w toku postępowania, że Z. D. (siostra zmarłego) ma dwóch synów: J. D. oraz M. G.,

3. naruszenie art. 365 § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § k.p.c. przez uznanie, że postanowienie co do istoty sprawy wydane przez Sąd Rejonowy w Lublinie w dniu 16 stycznia 2008 roku w sprawie o sygn. akt VI Nsm 37/08 nie wiązało stron tamtego postępowania oraz nie wiąże Sądu w niniejszej sprawie, a z ostrożności procesowej także:

4. naruszenie art. 1019 § 1 i § 3 k.c. w zw. z art. 58 § 1 k.c. przez uznanie, że zarzut nieważności oświadczenia o odrzuceniu spadku uzasadnia uchylenie się od skutków prawnych tego oświadczenia i wymaga zatwierdzenia przez sąd, zamiast uznania, że zarzut ten podlega uwzględnieniu z urzędu na podstawie art. 58 § 1 k.c.

A. B. vel B. domagał się uchylenia zaskarżonego postanowienia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu, względnie zmiany zaskarżonego orzeczenia przez stwierdzenie, że spadek po zmarłym J. B. (2) vel B. w całości nabył syn A. B. vel B..

M. B. (2) zarzuciła zaskarżonemu postanowieniu:

1) naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. przez zaniechanie wszechstronnego rozważenia całości zebranego w sprawie materiału dowodowego, polegające na błędnym przyjęciu, że Z. D., siostra spadkodawcy, nie posiada dzieci, choć z zeznań uczestniczki D. M. wynika, iż Z. D. jest matką dwójki dzieci, z których najstarsze o imieniu M. w chwili otwarcia spadku miało 12 lat i powinno dziedziczyć po swej matce, która odrzuciła spadek,

2) naruszenie art. 670 k.p.c. poprzez brak wszechstronnego zbadanie sprawy i niepoczynienie należytych starań w celu ustalenia prawidłowego kręgu spadkobierców, a w szczególności nieustalenie faktu posiadania dzieci przez Z. D..

Skarżąca uczestniczka wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania, ewentualnie o zmianę zaskarżonego postanowienia przez orzeczenie co do istoty sprawy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Obie apelacje są zasadne o tyle, o ile trafnie zarzucają, że w postępowaniu przed Sądem pierwszej instancji nie brał udziału syn Z. D. M. G., który, po odrzuceniu spadku przez jego matkę – siostrę spadkodawcy, wchodził w rachubę jako spadkobierca ustawowy po J. B. (2) vel B. i ma interes prawny w udziale w niniejszym postępowaniu (art. 669 k.p.c.).

Z wyjaśnień informacyjnych Z. D. złożonych na rozprawie odwoławczej wynika, że ma ona dwóch synów, z których jeden J. D. urodził się dopiero w dniu (...) roku, a zatem nie może wchodzić w rachubę jako spadkodawca ustawowy J. B. (2) vel B. (por. art. 927 § 1 i § 2 k.c.), natomiast drugi – M. G., jak należy wnosić na obecnym etapie postępowania, doszedł do dziedziczenia ustawowego po J. B. (2) vel B. na podstawie prawidłowo przywołanych przez Sąd Rejonowy przepisów prawa materialnego, gdyż nie odrzucił spadku, nie zrzekł się dziedziczenia ani nie został uznany za niegodnego dziedziczenia. Jego pokrewieństwo zostało wykazane złożonym aktem urodzenia.

Zarzuty obu apelacji są o tyle chybione, że z akt sprawy nie wynika, że Sąd Rejonowy dysponował wiedzą o tym, że Z. D. miała dzieci, natomiast co najwyżej można stwierdzić, że Sąd Rejonowy zaniechał przeprowadzenia dostatecznego postępowania wyjaśniającego w tym zakresie i w konsekwencji błędnie ustalił, że Z. D. nie ma dzieci.

Sąd Okręgowy wezwał M. G. do udziału w sprawie i na rozprawie apelacyjnej ten uczestnik oponował co do stwierdzenia, że należy do kręgu spadkobierców ustawowych po J. B. (2) vel B..

Wprawdzie zgodnie z uchwałą składu 7 sędziów Sądu Najwyższego – zasadą prawną – z dnia 20 kwietnia 2010 roku, sygn. akt III CZP 112/09, OSNC z 2010 roku, nr 7-8, poz. 98, niewzięcie przez zainteresowanego udziału w sprawie rozpoznawanej w postępowaniu nieprocesowym nie powoduje nieważności postępowania, jednakże należy je uznać za poważne uchybienie procesowe, które w wypadku, gdy pozbawia zainteresowanego prawa do dwuinstancyjnego postępowania sądowego, będzie skutkowało koniecznością uchylenia orzeczenia i przekazania sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Stosownie do art. 78 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej każda ze stron ma prawo do zaskarżenia orzeczeń i decyzji wydanych w pierwszej instancji, a zgodnie z art. 176 ust. 1 Konstytucji, postępowanie sądowe jest co najmniej dwuinstancyjne. Połączenie tych przepisów tworzy konstytucyjną zasadę kontroli orzeczeń i postępowania sądowego (określaną niekiedy niezbyt precyzyjnie jako zasada sprawiedliwości proceduralnej), stanowiącą rozwinięcie prawa do sądu, ustanowionego w art. 45 ust. 1 Konstytucji. Z uwagi na ograniczenia postępowania kasacyjnego udział uczestnika, dla którego interesów prawnych orzeczenie miałyby być niekorzystne, wyłącznie w postępowaniu przed Sądem drugiej instancji, skutkowałoby pozbawieniem go prawa do zaskarżenia niekorzystnego orzeczenia. Stąd należy przyjąć, że w takim wypadku istnieje konstytucyjna podstawa do uchylenia zaskarżonego postanowienia i przekazania sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 maja 2002 roku, sygn. III CKN 948/00, OSNC z 2003 roku, nr 5, poz. 68).

W świetle tych wywodów należy uznać, że M. G. w przypadku niekorzystnego – w jego ocenie – rozstrzygnięcia Sądu Odwoławczego zostałby pozbawiony prawa do dwuinstancyjnego postępowania sądowego, co zrodziło konieczność uchylenia zaskarżonego postanowienia i przekazania sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Z uwagi na fakt, że sprawa będzie rozpoznawana ponownie, zbędne jest szczegółowe odnośnienie się do pozostałych zarzutów apelacyjnych.

Należy jednak wskazać, że wprawdzie zasługuje na aprobatę praktyka sądowa, zgodnie z którą sąd w sprawie o stwierdzenie nabycia spadku orzeka także na podstawie aktów stanu cywilnego wskazujących na pokrewieństwo osób, które ostatecznie – z różnych przyczyn – nie są spadkobiercami ustawowymi, tym niemniej w ocenie Sądu Okręgowego wyłączność dowodowa aktów stanu cywilnego przewidziana w art. 3 ustawy z dnia 28 listopada 2014 roku Prawo o aktach stanu cywilnego (Dz. U. z 2014 roku, poz. 1741, ze zm.), a uprzednio w art. 4 ustawy z dnia 29 września 1986 roku Prawo o aktach stanu cywilnego (Dz. U. z 2011 roku, Nr 212, poz. 1264, ze zm.) wymaga jedynie, aby aktami stanu cywilnego wykazane zostało pokrewieństwo osób dochodzących do dziedziczenia ustawowego. Dane ojca spadkodawcy wynikają przy tym z aktu zgonu spadkodawcy i nie jest konieczne złożenie aktu urodzenia spadkodawcy (k. 3).

Sąd Okręgowy aprobuje też wyrażony w apelacji A. B. vel B. pogląd, że dowodzenie nieważności oświadczenia o odrzuceniu spadku na podstawie art. 58 § 1 k.c. nie wymaga wszczęcia odrębnego postępowania, a postępowanie prowadzone na podstawie art. 1019 k.c. dotyczy jedynie zatwierdzenia uchylenia się od skutków prawnych oświadczenia o przyjęciu bądź o odrzuceniu spadku złożonego pod wpływem błędu lub groźby. Tym niemniej Sąd Rejonowy dokonał prawidłowej oceny prawnej oświadczenia o odrzuceniu spadku złożonego w imieniu A. B. vel B. przez jego matkę M. B. (1) vel B. i kuratora S. B.. W szczególności Sąd Okręgowy podziela stanowisko, że po uzyskaniu zezwolenia sądu opiekuńczego rodzic jako przedstawiciel ustawowy małoletniego może w jego imieniu samodzielnie dokonać jednostronnej czynności prawnej w postaci złożenia oświadczenia o odrzuceniu spadku i nie jest wymagane reprezentowanie małoletniego przez kuratora (art. 99 k.r.i.o. w zw. z art. 98 § 2 i § 3 k.r.i.o.). W tym stanie rzeczy nie mają znaczenia zarzuty skarżącego dotyczące możliwości jego reprezentowania przez brata spadkodawcy z uwagi na kolizję interesów małoletniego i kuratora. Wyrażając ten pogląd Sąd Rejonowy nie naruszył art. 365 § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., gdyż orzeczenie sądu opiekuńczego przede wszystkim dotyczyło ono zezwolenia na odrzucenie spadku w imieniu małoletniego. Gdyby z kolei przyjąć, że orzeczenie sądu opiekuńczego wiąże także w tym zakresie, należałoby konsekwentnie przyjąć, że wiąże również stanowisko sądu opiekuńczego o braku kolizji interesu osoby

wyznaczonej na kuratora z interesem małoletniego, gdyż sąd opiekuńczy nie mógłby powołać na kuratora osoby, co do której taki konflikt interesów zachodzi.

Sąd Okręgowy dostrzega, że obecnie – możliwe, że w następstwie zmiany oceny sytuacji majątkowej spadkodawcy – jego rodzina zainteresowana jest tym, aby spadek przypadł synowi spadkodawcy A. B. vel B., jednakże w niniejszym postępowaniu nie jest możliwe pominięcie skutków prawnych złożonego w imieniu tego uczestnika oświadczenia o odrzuceniu spadku, nawet jeżeli aktualnie jest ono uważane za niewłaściwą decyzję.

Rozstrzygając sprawę ponownie, zgodnie z art. 108 § 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., Sąd Rejonowy orzeknie również o kosztach instancji odwoławczej.

Z tych względów na podstawie wyżej przywołanych przepisów Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji postanowienia.